

LUSTRUM UTRECHTSCH STUDENTENCORPS.
De Senaat van het Utrechtsch Studentencorps. V. l. n. r: A. C. N. P. Ruys, vice-ab-actis; A. H. C. Sandberg, ab-actis; J. A. Jonkman, Rector; G. J. van Oordt, Fiscus; W. H. Verloop, Pro-Rector. *(foto Jochmann).*

JAARVERGADERING VAN DE UTRECHTSCHE ZENDINGSVEREEN.
Na afloop van de openingsvergadering op Maandag 19 Juni vereenigden hoofdbestuur, gasten, en Zendeling-kweekelingen zich aan een gemeenschappelijken maaltijd.

INTRIGE

II.

Generaal-majoor Van Opheusden, Commandant van een versterkte stelling, had toen de oorlog uitbrak zijn beide dochtertjes, van acht en elf jaar, naar familie in Noord-Holland gestuurd en zijn ongetrouwde zuster Margo, die (hij was weduwnaar) zijn huishouden waarnam, verzocht thuis te blijven.

Margo was reeds zes en twintig jaar, niet onknap, maar gesloten en terughoudend van karakter. Dit was misschien de reden waarom zij ondanks haar bevoorrechte positie als de zuster en huishoudster van den generaal, op haar zes-en-twintig-jarigen leeftijd nog nimmer een aanzoek gehad had, ja zelfs onder de jonge officieren van het garnizoen weinig de aandacht trok.

Hierin was evenwel verandering gekomen, sedert luitenant Frederik Wttewael adjudant van den generaal geworden was. Hij kwam vaak bij zijn chef aan huis, vaker dan de dienst eischte en hoewel hij Margo niet bepaald het hof maakte, (zijn houding was steeds correct) schenen de jongelieden elkander toch meer en meer sympathiek te worden.

Zoo stonden de zaken, toen de generaal, door den langen duur van den oorlog verrast en door zijn loop gerustgesteld, besloot zijn beide dochtertjes weer thuis te laten komen en dezen in gezelschap van Emmy Boringa, een ouderlooze nicht van den generaal en die ongeveer de rol van gouvernante vervulde, hun intrek weer in de vaderlijke woning deden.

Van dit oogenblik af veranderde de houding van luitenant Wttewael in 't oogloopend. Hij kwam haast nog meer bij den generaal aan huis, maar scheen nu slechts oogen en ooren te hebben voor twintigjarige bekoorlijke Emmy. Margo die deze verandering reeds onmiddellijk gezien en gevoeld had, toonde zich niet in 't minst beleedigd of teleurgesteld door die veronachtzaming; haar houding tegenover den luitenant was nog even voornaam vriendelijk en tegenover haar nicht zelfs hartelijk en intiem.

Zoo verliepen er eenige maanden waarin luitenant Wttenwael en Emmy Boringa elkander steeds nader kwamen, zonder dat dit eenige verwijdering met des generaals zuster ten gevolge had.

VOOR HONDENLIEFHEBBERS.
De hondententoonstelling te Scheveningen heeft een diepen indruk nagelaten in de harten van vele hondenvrienden die tevens Panoramalezers zijn. Van alle kanten zendt men ons nog foto's met prachtexemplaren van velerlei ras. Wij kunnen onmogelijk van al die vriendelijke aanbiedingen gebruik maken; de vier herdershonden uit den kennel Vom Bosschenfeld, eigenaar de heer Jean H. G. Prick te Maastricht, mogen echter niet onvermeld blijven, daar zij zelfs voor de meest verwende kenners het bewonderen overwaard zijn.

De buitenlandsche toestand was minder gunstig geworden wat een verzwaring van den dienst ten gevolge had. De generaal was vaak van huis, op inspectie, en ook zijn luitenant-adjudant werd nu zelden in de generaalswoning gezien, een omstandigheid, die de oorzaak was dat hij zich nog niet had kunnen verklaren.

Het was na zulk een dagenlange afwezigheid, dat de generaal, thuiskomende en zich naar zijn werkkamer begevende, daar tot een vreeselijke ontdekking kwam: Toen hij het plan der stelling, dat in een geheime lade van zijn bureau lag, te voorschijn haalde om het te bestudeeren en aan te vullen, bemerkte hij dat de contouren zwakke indruksels

CHRISTELIJKE STUDENTENVEREENIGING.
De Christelijke Studentenvereeniging heeft haar intrek genomen in de villa Bloemheuvel bij Zeist. Onze foto geeft een kijkje in de vergaderzaal voor het Bestuur.

vertoonden, die daar te voren niet geweest waren en schoot hem bliksemsnel de afschuwelijke waarheid door het hoofd: *Van het geheime plan was een afdruk genomen!*

Langen tijd, hoelang wist hij niet, zat de generaal als versuft voor zich uit te staren. Wat moest hij doen? Zijn huisgenooten ondervragen? Dat zou noodwendig ruchtbaarheid geven en dit moest voor alles vermeden worden. Zijn naam, zijn positie hingen hiervan af. Hij gevoelde dat de eerste stap in deze de moeilijkste was en alles bederven kon en hij was soldaat, geen detective.

Daar schoot hem als een lichtstraal een naam te binnen, Van Welderen, den naam van een jeugdvriend, met wien hij op de militaire academie geweest was, die gelijk met hem luitenant geworden, kort daarop den militairen voor den politiedienst verlaten had en nu hoofdcommissaris was in een der hoofdsteden. Hem besloot de generaal om hulp te vragen en met de hem eigen voortvarendheid zond hij zijn ouden vriend een telegram met dringend verzoek zoo mogelijk onmiddellijk te willen overkomen. De heer Van Welderen, die begreep, dat aan dit verzoek een ernstige, spoedeischende oorzaak ten grondslag lag, seinde terug, dat hij met den eerstvolgenden trein komen zou, en na eenige uren van ongeduldig wachten mocht de generaal zijn ouden vriend de hand drukken.

Na de eerste begroeting gaf de generaal bij het naar huis rijden van het gebeurde een kort verslag.

„Ik ben gisteravond zeer laat van een dagenlange inspectiereis door de stelling thuisgekomen. Van morgen begaf ik mij naar mijn werkkamer. Daar in een geheime lade van mijn bureau bevindt zich een kistje en in dit kistje zijn de uitgewerkte plannen der stelling. Ik wilde hierin eenige aanvullingen aanbrengen, begaf mij naar mijn slaapkamer om het sleuteltje te halen . . . . . ."

„Wat? Draag je dat sleuteltje niet bij je?"

„Nooit! Maar niet uit zorgeloosheid, integendeel! Uit vrees dat men het mij op een of andere wijze zou kunnen ontvreemden, heb ik het nimmer bij mij, maar verstop het telkens op een andere en weinig opvallende plaats: een hoeden- of handschoenendoos, een vaasje of iets dergelijks. Slechts mijn zuster Margo en tijdens den velddienst mijn adjudant weten waar het te vinden is.; dat doe ik voor 't geval mij iets mocht overkomen."

„Begrepen!"

„Ik ging dus naar mijn slaapkamer, nam het sleuteltje uit een ouden diensthandschoen, waarin ik het ditmaal verstopt had en opende het kistje. Toen ik nu het plan van de stelling openvouwde, zag ik daarop tot mijn verbazing een inktvlek, o, een heel kleine; maar die ik zeker wist, dat er te voren niet op geweest was. Doch dit was niet alles, want het plan dwars tegen het licht houdende, bemerkte ik tot mijn schrik hoe alle lijnen met een scherp voorwerp waren ingedrukt . . . ."

„Gecalqueerd?" viel Van Welderen in.

„Juist! Het plan was blijkbaar met calqueerpapier overgenomen. Je kunt je mijn toestand indenken. Ik wist niet hoe in deze délicate zaak te handelen; ik heb nog niemand ondervraagd en onmiddellijk je zoo gewaardeerde hulp ingeroepen. Alleen mijn zuster heb ik van het geval in kennis gesteld, hopende dat zij wellicht inlichtingen zou kunnen geven."

„En kon ze dat?"

„Heel weinig! Ze verklaarde alleen met alle beslistheid, dat zij tijdens mijn afwezigheid van niemand bezoek ontvangen had, dat er niemand in huis was geweest dan de huisgenooten."

„Wie zijn die huisgenooten?" vroeg de heer Van Welderen weer.

„Mijn zuster Margo en de twee kleintjes, mijn nichtje Emmy Boringa; verder twee dienstboden en „Stropdas"!"

„Wie is Stropdas?"

„Onze huisknecht. Hij heet eigenlijk Mooiman."

„Heb je op niemand van hen verdenking?"

„Op niemand. Jans en Geertje zijn beproefde dienstboden, waren reeds bij ons, toen mijn goede vrouw nog leefde."

„En „Stropdas"?"

„Stropdas? Neen, die is boven alle verdenking. Hij was vroeger vrijwilliger bij mijn compagnie en is jarenlang mijn oppasser geweest. Ik hield van den kerel en toen hij werd afgekeurd, heb ik hem als huisknecht aangenomen. Hij is trouw als een bulldog en een even groote bullebijter, die voor zijn ouden baas door het vuur zou gaan, als de nood aan den man kwam en zijn rheumatiek hem niet ongeschikt voor den dienst maakte!"

„Hm! Weet je zuster dat ik kom en waarvoor ik kom?" vroeg de politie-autoriteit.

VOOR HONDENLIEFHEBBERS.
Een zeldzaam mooi nest Blenheim-Spaniëls, geboren 7 Mei j.l. Vader van dit nest is de prachtige Blenheim-Spaniël „Ingleside Bob" van Mevr. I. Pappenheim te Amsterdam, de moeder, mede op de foto aanwezig, is Elsie N. H. S. B. 4170, eigenaar de heer J. C. D. van Altenburg, 's-Gravenhage.